

HÂKİM PARADİGMAYI DEĞİŞTİRİP DÜNYAYA MEYDAN OKUYABİLMEK

Kaan ÖĞÜT*

Büyük bir toplumsal dönüşümü gerçekleştirebilmenin ön şartı, o topluma nüfuz etmiş hâkim paradigmayı değiştirerek toplumun içinde gizli olan dönüştürme gücünün ortaya çıkmasını sağlamaktır.

1990'ların başlarında, küreselleşme, bilgi toplumu, üçüncü dalga, ulusal egemenliğin sonu gibi kavramları işleyen kitaplar hızla Türkçe'ye çevrilmeye başlanmıştı. O dönemde üniversite öğrencisi olarak arkadaşlarımızla bu kitapları kendi aramızda pay eder, okuduklarımızı birbirimize anlatırdık. Kitaplarda söz edilen dönüşümün yaşandığına dair bizim de kimi gözlemlerimiz oluyordu. Ancak yine de kitaplardaki coşkuyu paylaşma konusunda çekimserdik. O kitaplardan birinde, küreselleşen dünyada Hindistan'daki evinde yazdığı programı e mail yoluyla ABD'deki şirketine yollayan ve son derece modern koşullarda yaşayan bir Hintlinin tasviri yapılıyordu. Gerçekten de bu yazılanlar olmayacak şeyler değildi. Ancak benim kafama takılan soru, kaç Hintli'nin bu şekilde yaşayabileceği idi. Aslında önemli olan kaç kişinin bunu başaracağı değil, bunun potansiyel olarak başarılabilirliğine olan inançtı. Yani önemli olan toplumsal değil, bireysel bir kurtuluşa ve dolayısıyla kapitalist ekonomik sisteme inanmaktı. Amerikan rüyası küreselleşiyordu. Bu söylemin yanında öne çıkan bir diğer iddia ise, artık ulusal egemenlik kavramının ve ulus devletinin hem alt birimlerin özgürleşmesi ve yerelleşmesi, hem de bazı yetkilerini uluslararası kuruluşlara devretmesiyle iki yönlü olarak aşınmakta olduğu ve bu sayede daha zengin, daha demokratik bir dünyada yaşayacağımızdı. Geride kalan 10 yılı aşkın sürede, dünya üzerindeki yoksulluk ve eşitsizlik giderek artarken, her toplumdan bireysel kurtuluşu yakalayanların da varlığına şahit olduk. Artık tüm dünyada küreselleşmenin bir yanılsama olduğu tartışılmaya başlandığı halde bizim aydınımız bu hayâl dünyasından bir türlü uyanmak istemiyor. Büyük ihtimalle Amerika'da bile ABD'nin Irak'a demokrasi götürdüğüne inanan aydınların sayısı bizdekiler kadar fazla değildir. Ve sanırım Türkiye'deki aydınlar dışında başka hiçbir ülkenin aydını, ülkesinin AB gibi bir yapının kapısında aşağılanarak bekletilmesini, Türkiye'yi uyutalım denmesini, üyelik verilmeyeceği belli olduğu halde Gümrük Birliği gibi bir anlaşmayla dış ticaret ilişkilerinin dışardan belirlenmesini desteklemez. Sanırım bizden başka hiçbir ülkede üniversite hocaları "ulusal çıkar" diye bir kavramın anlamı yoktur demiyorlardır.

Sürece Türkiye açısından baktığımızda ekonomik olarak dışa bağlanmış, borç ödemek üzere her türlü sosyal vafından ve büyüme/kalkınma hedefinden vazgeçmiş -aslında

---

* *Matematik Mühendisi, İktisat YL Ar. Gör.*

AYDINLANMA 1923

vazgeçirtilmiş- ve aslında imza atması hiç de şart olmayan bir IMF anlaşmasını kabul ederek siyasal alanda da ABD'ye bağlanmış bir ülke görüyoruz. Ancak şunu hemen belirtmeliyim ki, biz ne 1960'larda ithal ikameciliği ne 1980'lerde ihracata dayalı büyümeyi ne de 1990'larda yabancı sermaye girişine dayalı tüketim odaklı büyümeyi başaramadık. Bunun birinci nedeni içinde yer almaya çok hevesli olduğumuz dünya kapitalist sisteminin kendi krizlerini bizim gibi çevre ülkelere ihraç etmesi olsa da ikinci ve daha önemli nedeni, ülkemizi yönetenlerin çıkarıcılığı, uzun dönemli düşünememeleri, siyasi bölünmüşlükleridir. Türkiye'deki rant, talan ve soygun düzenine son vermeden her sorunumuzda emperyalizmi hedef göstermek çözüm değildir. Bir kere şu artık açıkça görülüyor ki, biz uluslaşma sürecinde başta ulusal burjuvazi yaratma sürecinde başarısız olduk. Milli burjuvanın yaratılması İttihat Terakki'den Cumhuriyet'e kalan bir hedefti. Ancak Cumhuriyet kurulduğunda bizim burjuvazinin hedefi, daha önce azınlıkların dünya ticaret oligarşisi ile kurmuş oldukları ilişkiler ağında kendi yerlerini almak oldu. Öyle ki İzmir İktisat kongresinde İstanbul merkezli tüccarlar, devletin milli sanayi geliştirmek için çok önemli kimi malların ithalatını engelleme girişimlerine karşı çıkıyorlardı. Gerçi daha sonra sanayici de devlete dayanarak halkı sömürmeyi öncelikli hedef olarak belirlemiştir. Yani olay bir sanayici-tüccar ayrımı da değildir. Bugün de TÜSİAD'ın açıklamalarını izlediğimizde ulusallık vasfına sahip olmayan bir iş alemine sahip olduğumuzu açıkça görüyoruz. (ATO gibi ulusalcı kurumları unutmadan)

ABD ile müttefik olduğumuz ve onu kızdırmamız gerektiğini, kızarsa IMF yoluyla ekonomimizi çökerteceğini, AB üyesi olmak için her isteneni kabul etmemiz gerektiğini, piyasaları kızdırmaktan kaçınmak zorunda olduğumuzu söyleyenler, analizlerini aynı paradigmanın çerçevesinde yapıyorlar. Onların düşünce dünyasını da bu paradigmanın sınırları belirliyor. Ya ufkun ötesi? 1919'un hakim paradigması da aynen bu gün olduğu gibi **mandacılık** idi. Ancak bu hâkim paradigmanın dışına çıkabilen, dünyayı daha farklı analiz edebilen bir kişi vardı. Hakim paradigmayı tarih önünde paramparça edip kendi milletini de buna inandırabilen Mustafa Kemal Atatürk, olmayanı oldurdu ve dünya ticaret oligarşisinin ulusal yapıların kurulmasına izin vermediği Avrasya coğrafyasında bir ulus devlet kurdu.

Tarihimizde böylesine can alıcı bir örneğin var olmasının ötesinde, yaptığımız analizler de aslında ABD ve AB müstemlekesi olmadan da bir geleceğimiz olabileceğini ortaya koyuyor. Son 3-4 yıldır kapitalist ekonomik sistemin nasıl bir durgunluğa sürüklendiğini, Batı'nın, teknoloji hisseleri tepetaklak giderken, işsizlik artar, büyüme oranları azalırken; bu sürecin sonunda yeniden savaş sanayine ve dolayısıyla savaflara dayalı bir büyüme trendinin yakalanılmaya çalışılacağını, durgunlukla bağlantılı olarak, batıda korumacılığın artacağını, bizimse GB ve çok taraflı anlaşmalarla kendimizi tamamen dışarıya bağladığımız için bu süreçte yok oluşa gittiğimizi, ancak her şeye rağmen, **sayısal planlamaya dayanan bir kalkınma stratejisi** ile ve tüm dünya ile ekonomik ve siyasal ilişkilerimizi yeni ve ulusal bir bakış açısıyla biçimlendirerek bu açmazdan çıkabileceğimizi yazıyoruz. Yaşanan gelişmelere bakarsak, bu yazdıklarımız şimdiye kadar yanlışlanmış değil. Her IMF raporunda, dünya genelinde özellikle ABD ve AB için tahmin edilen büyüme rakamları düşüyor. 2002'deki %3'lük büyümenin 2003'de %2,3'e düşeceği beklenirken dünya ekonomisinde önemli yeri olan 3 ülke için 2002'de gerçekleşen ve 2003 için öngörülen rakamlar şöyle: ABD: 2,2 – 2,6 , Almanya: 0,5 – 2,0, Japonya: -0,5 – 1,1.

ABD ekonomisi geride bıraktığımız yüzyılda, biri ikinci dünya savaşı sonrasında askeri teknolojiyi sanayi üretimine uygulayarak, diğeri de 1980'lerde başladığı ve Silikon Vadisi ile anılan teknoloji yatırımlarının sağladığı ivme ile iki dönem yüksek büyüme hızlarına

AYDINLANMA 1923

ulaştı. 1960'ların ortalaması %4,6 1990'ların ortalaması ise 3,6 düzeyinde ki bunlar ABD için önemli miktarlar. (*Çin %10 büyürken bu değerlerin nesi büyük demeyin, bu ülkelerin kendi durağan durum büyüme oranlarını belirleyen parametrelere bağlıdır*). ABD 1990'lardaki büyümesini bu teknolojik dönüşümden daha çok yarattığı bir köpük ile sağladı aslında. Yeni ekonomi söylemi ile teknoloji hisseleri yüzlerce kat değerlendirildi. Oysa iletişim ve yazılım da dahil hiçbir reel faktör ekonomik olarak bu kadar kısa sürede bu kadar büyüyemezdi. Aynı dönemde ABD tarihinin en büyük finansal balonunun şişirilmesine de tanık olundu. Hisse senedi fiyatları reel üretimden gelen kârlarla ile bağımlı tamamen kopardı. Aile, şirket ve finans kurumları düzeyindeki borçlar büyük oranlara ulaşarak tüketim patlamasını körükledi. Bunun sonucunda ithalâtın hızlanmasıyla, ticari ve cari bilançolarda tarihin en büyük açıkları ortaya çıktı. ABD'de pazarı ayakta tutan borçlar eşi görülmemiş bir şekilde arttı. ABD'deki şirketlerin ve tüketicilerin toplam özel borçları GSMH'nin %130'undan daha fazladır. Bu özel borçların etkisiyle, ekonomi 2000'nin başında durgunluk sürecine girip de özellikle teknoloji hisselerinde büyük düşüşler yaşanınca büyük bir tüketici güven bunalımı yaşanmaya başlandı ki bu ABD ekonomisi için büyük olumsuzluktur. (2000'den 2002 Martına kadar ABD'de teknoloji hisselerindeki düşüş %63 düzeyinde gerçekleşti ve diğer gelişmiş ekonomilerde de hemen hemen aynı rakam geçerlidir)

Bu arada Enron, Worldcom gibi dev şirketlerin sözde kendilerini denetleyecek denetleme kuruluşları ile birlikte nasıl büyük bir yolsuzluğa bulaştıkları, hisse senetlerini nasıl yapay bir şekilde değerlendirdikleri de ortaya çıktı. Hisse senedi sahibi orta sınıf Amerikalılar hem büyük kayıplara uğradılar, hem de sisteme güvenleri ve tüketim alışkanlıkları da sarsıldı. Özellikle enerji alanında ABD ekonomisindeki yolsuzlukların ancak küçük bir kesimini su üzerine çıktığı, Bush yönetiminin boğazına kadar pisliğin içinde olduğu da yaygın bir kanı. Bunun yanında ABD'nin (Federal Devletin) dış borcu da 2,8 trilyon dolar civarında. Bu rakam 10 trilyon dolarlık ABD ekonomisi açısından korkunç değilse de ABD'nin dış ticaret açıklarının beslediği yıllık 430 milyar dolara ulaşan cari açıkları sorunu arttırıyor. ABD bu borçlu ve tüketime odaklı yapıyı hazinesinin ihraç ettiği borç kağıtlarına dünyadan talep olduğu sürece, sermaye girişi ile cari açıklarını kapatarak sürdürüyor. Ayrıca Merkez Bankalarındaki dolar rezervleri, dış borçların dolarla ödeniyor oluşu ve petrol ithalâtının dolarla yapılması da dolar talebini arttırıyor ki bu da bir anlamda ABD'ye sermaye yatırımı yapmak anlamına gelir. ABD dolar basabilmenin ayrıcalığı sayesinde (bu cümleden ABD'nin sürekli dolar bastığı anlamını çıkarmayın) bu sistemi şimdiye kadar değerli ve güçlü bir dolarla sürdürdü. Ancak bütçe açıklarının artması bir devalüasyon beklentisini canlandırıyor. Üstelik artık euro da bir anlamda rüşünü ispatladı yani dolara yatırım yapma konusunda endişe duyanlar için bir alternatif mevcut. Dolar euro karşısında değer kaybettikçe, ABD ekonomisi için gereken dış kaynağı bulmakta zorlanıyor. İşte bu ortamda Irak'ın petrol satışını euro ile yapmaya başlaması ve Venezüella ile İran'ın da aynı sürece girmesi, şu an için ekonomik açıdan çok da önemli olmasa bile ABD açısından ciddi bir endişe kaynağı olmuştur. Yani özetlersek, ABD'nin Irak'a müdahalesinin altında yatan nedenler:

- Dünyadaki dolar hakimiyetini sürdürmek. Euronun kullanım sahasının genişlemesini askeri güçle sınırlamak.
- Petrol ve doğalgaz kaynaklarının bulunduğu coğrafyaya yerleşerek bu kaynakları kontrol etmek. Gerektiğinde el koymak. (ABD'nin Afganistan'a yerleşmesi ile birlikte düşünün)
- Avrasya'da kendi hegemonyasına alternatif olabilecek oluşumları önlemek

AYDINLANMA 1923

- Durgunluğa giren ekonomisini sadece savaş harcamaları ve Irak'ın yeniden imarı ile değil, yeni savaş teknolojileri geliştirmenin ekonomisine kazandıracığı verimlilik ile desteklemektir.

Dünya bir imparatorluğun hegemonyasına doğru gidiyor. “Yaşasın ulusal devlet öldü” çığlıkları atanlar, aslında bu iğrenç imparatorluğu alkışlamış oluyorlar. Ama bilmiyorum bunun farkındalar mı ?

Küreselleşme safsataları, herkesin mutlu olacağı bir dünya düzeni zırvaları, çoktan tarihin çöp sepetinde yerini aldı. Liberaller ve piyasa faşistleri, dünyayı açıklayamayan, emperyalist dünya düzenini gizlemekte bile başarısız olan ve aslında teorik açıdan da çürük olan söylemlerini tekrar etmekten başka bir şey yapamazken ve hatta ağızlarından düşürmedikleri demokrasiyi aslında bir araç olarak kullandıklarını gizleyemezken; (*tezkere tartışmalarını hatırlayın meclis halkın eğilimini yansıtınca ABD yalakaları parti içi demokrasinin başıbozukluk olmadığını söylediler*) Kemalistler, liderlerinin 1907'de yaptığı gibi ufkun ötesini görmeye, Türk Ulusunun sorunlarını çözecek bir modeli ortaya koymaya çalışıyorlar.

Ulus devlet egemenliğine savaş açan ilerici(!) küreselleşme söyleminin dünyayı emperyal bir imparatorluğa götürdüğünü, soğuk savaş sonrasında tüm bölgeyle birlikte Türkiye'nin ulusal yapısının da tehdit altında olduğunu söylediğimizde bizimle Sevr paranoyası diye dalga geçenler, Lozan Anlaşması'nı meclisinde onaylamamış ABD'nin on binlerce askeri ile Anadolu'ya girme taleplerini yorumlayamadılar. Gelecek yüzyılda petrolden daha değerli olacak bor kaynaklarının en az %65-70'ine sahip, zengin su kaynaklarına sahip Türkiye'de asker bulundurma; havaalanı, liman kullanma isteklerine anlam veremediler. Çünkü bu çevreler analiz yapmak yerine ahkam kesiyorlar. Oysa analizlerinde 100 yıl öncesinin eğilimlerinin farklı açılımlarla bu gün de sürdüğünü dikkate alan Kemalistler için bu taleplerin anlamı açık. Nasıl ki Almanya aynı yüzyıl içinde 3. defa -bu kez ekonomik araçlarla- bir yandan Yugoslavya'yı parçalayıp Akdeniz'e inmek, bir yandan Ukrayna üzerinden Kafkaslara ulaşmak istiyorsa ve NATO'nun Balkanlar'da yaptığı müdahaleler aslında Almanya'nın etkinliğini kırmayı hedefliyorsa; nasıl ABD, Afganistan'a yerleşip, İngiltere ve Rusya arasında İran ve Orta Asya üzerinde oynanmış büyük oyunun ikinci perdesine hazırlanıyorsa, bugün de Irak'tan başlayan Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme hareketinin Anadolu'yu etkileyeceği açıktır. Anadolu üzerindeki, Kürt, Ermeni, Rum taleplerinin sonra ermediği açıktır. Ancak ayrıntılar içinde bütünü kaçırmamak gerek. Asıl sorun Anadolu'da tüm Avrasya milletlerine örnek olacak, başı dik, dünyaya meydan okumaktan çekinmeyecek, bağımsız bir ulusal devletin varlığına tahammül edilememesidir. İşte bu çerçevede bakıldığında, Özal'ın yapmaya çalıştıkları da, bugün AKP'nin hangi dengeler sayesinde Özal'ın misyonu ılımlı İslamcılığı sürdürmek üzere iktidara getirildiği de anlaşılmaktadır. DSP ve MHP'nin bulunduğu hükümetin (*ki aslında IMF'ye teslim olmakla zaten milliyetçiliklerinin bilinçsiz olduğu ortaya çıkmıştı*) yıkılmasında da, Kıbrıs'ı kaybetmiş ve Irak'ta ABD maşası konumuna düşmüş bir Türkiye'nin artık bağımsızlıkçı ulusal karakterini sürdüremeyeceği hesaplarının yattığı açıkça görülmektedir. İşte bu yüzden Kıbrıs jeopolitik öneminden öte, Türkiye için, Türk ulusu için psikolojik bir kırılma noktasıdır diyoruz. Kıbrıs'ta tam da uçurumun eşiğinde durmuş olmamız belki de bizim için tarihsel önemde bir durum. İşte bu süreçte Atatürk'ün partisinin Baykal-Derviş ikilisinin elinde olması ve kapılarını Kemalistlere kapamış olması da tabloyu tamamlıyor.

ABD'nin Kuzey Irak'ta kurduğu yapılanma açık şekilde, Türkiye Cumhuriyeti'nin var olma refleksini ölçüyor. Ve ne yazık ki Türkiye büyük devlettir efsanesinin çöküşünü hep birlikte yaşıyoruz. Kuzey Irak'taki Kürt aşiretlerine bağlı çapulcular bizim “kırmızı

hatlarımızı” paramparça ederek Musul ve Kerkük’te yağma yaparken, Türkmenlerin bölgedeki varlığını yok etmek üzere nüfus ve tapu müdürlüklerini talan ederken ve hatta Türkmenlerin kanını dökerken, Türkiye’nin aciz durumunu isyan ederek izledik. Hükümet ve Genelkurmay, ABD’ye güveniyoruz diye açıklama yaptıklarında artık acizliğimiz son noktasına varmış oldu. Düşünün ki, eski bir Genelkurmay başkanının ve emekli generallerin ABD’nin Çekiç Güç faaliyetleri altında PKK’ya nasıl yardım ettiklerini televizyonlarda anlatmalarının üzerinden daha birkaç ay geçmişken, ABD’ye nasıl güvenilir anlamak mümkün değil. Bazı köşe yazarları, tezkere kabul edilseydi böyle olmazdı diye ahkam kesiyorlar. Bir kere hangi akla hizmet o tezkerede ABD askerinin Türkiye üzerinden Irak’a saldırması ile Türk askerinin bölgeye girmesinin birleştirildiği sorusunun cevabı yok dikkat ederseniz. Eğer iki ayrı tezkere gelmiş olsaydı Türk askerinin gerekli görüldüğü takdirde bölgeye müdahalesi meclisten oy birliği ile geçerken ABD askerinin Türkiye’ye ayak basması çok daha ağır bir karşı koyuşla reddedilirdi. Zaten bu yüzden kaderini, geleceğini; ilerde Cumhuriyet rejimine karşı vereceği savaşta ABD ve AB desteğine bağlamış olan yöneticiler bu iki konuyu birleştirdiler. Oysa yapılması gereken çok açıktı. Türkiye Kuzey Irak’a ABD’den daha önce girerek, hem Türkmenleri koruyacak, hem de ABD’nin Kürtleri silahlandırmasını ve Kürtlerin de Musul ve Kerkük’e yürümesini engelleyecekti. Ama ABD’den korkumuzdan bunu yapamadık. Her zaman şunu savunduk. Irak’ın toprak bütünlüğü korunduğu sürece Türkiye’nin komşu devletin topraklarında gözü olması mümkün değildir. Ancak Irak devletinin statüsü değişirse, Kürtlerin konumu ne olacaksa Türkiye’nin Türkmenlerin de aynı statüye kavuşmalarını sağlaması gerekmektedir. Hele ki Kürtlerin bağımsız bir devlet kurarak ya da federatif bir yapı altında fiili olarak Musul ve Kerkük’ü ele geçirmelerine seyirci kalmak mümkün değildir. Bu konudaki düşüncemiz gayet açıktır ve tamamıyla budur. Her ne kadar Irak yapay bir devlet olarak kurulmuş ve de Musul, İngilizlerin yine Şeyh Sait isyanında Kürtleri kullanmasıyla elimizden alınmışsa da ve her ne kadar her Türk, Mustafa Kemal’in bu sorunu ömrü yetmediği için çözemediğini ve onun kafasındaki Misak-ı Milli’de bu toprakların yer aldığını biliyor olsa da yine de bir Irak Devleti var olduğu sürece bölge barışı adına Türkiye’nin herhangi bir talepte bulunmamış olması doğaldır. Ancak bu gün olaylara kayıtsız kalmak, emperyalistler eliyle yeni bir devlet ya da fiili devletin kurulmasını gündeme getirmektedir. Ve Türkiye’nin buna kayıtsız kalması gelecekte kendi bütünlüğünü tehlikeye atacaktır. Ancak şunu da belirtmek gerekiyor ki biz eğitime ayırdığımız parayı sürekli kısarken ve eğitim sistemimiz ulusal olma niteliğini yitirirken, Barzani petrol ticaretinden elde ettiği gelirin önemli bir kısmını eğitime yatırıyor.

Bu süreçte Türkiye’de ikinci bir asılsız söylemin de “derin devlet” olduğu ortaya çıktı. Kürt aşiretlerinin liderlerinin Türkiye aleyhinde atıp tutmalarına izin verilerek aslında derin devletin ancak 18-20 yaşında gençlerle uğraştığını görmüş olduk. Bu coğrafyada, Türkiye’ye dil uzatan bir aşiret liderinin ahkam kesmesine izin verilerek büyük devlet olunmaz. Ancak burada haklı olarak sözü edilen aşiret reislerini ABD ile birlikte bizim büyüttüğümüz, desteklediğimiz gerçeği karşımıza dikiliyor ki bu gerçekten üzerinde durulması gereken bir durum. Türkiye PKK ile savaşında aşiretlere dayanan korucu sisteminden ne fayda sağlamıştır? Bu aşiretler devletten aldıkları silahlarla kaçakçılık yapmış, kendi aralarındaki kan davalarını sürdürmüşler, silahsız köylüleri topraklarından etmişlerdir ve hatta bazıları PKK’ya yardım da etmişlerdir. Aynı Barzani ve Talabani’nin yaptığı gibi. Türkiye aşiretlere güvenme yanlısını hem içerde hem Kuzey Irak’ta yapmıştır. Bu yanlısın kökenleri ise Cumhuriyet’in kuruluşunda doğudaki aşiret düzeninin yıkılmamasında yatmaktadır. Cumhuriyet Rejiminin kaybettiği ilk savaş Köy Enstitüleri’nin kapatılması ve ağalık düzenini yıkılmamasıdır. Dediğimiz gibi bu yaşananların tüm suçunu emperyalizme yıkıp sorumluluktan kurtulamayız. Türkiye’yi

AYDINLANMA 1923

yönetenlerin kurdukları talancı, rüşvetçi düzenin sonuçlarını yaşıyoruz. Doğu'ya yatırım yapmak için alınan teşviklerin başka işlere yaratılmasının sonuçları. Ve Doğu'yu bütün zenginliklerine rağmen gözardı edişimizin sonuçları. Yine söylüyoruz, Mustafa Kemal dünya ticaret oligarşisinin ulusal yapılanmaların kurulmasına asla izin vermediği bir coğrafyada bir ulus devlet kurdu. Ama onun arkasından gelenler bütün içi boş milliyetçi söylemlere rağmen ulus olmanın değil köşeyi dönmenin hesaplarını yaptılar. Bu süreç Özal'la hızlanmış olmasına rağmen ondan çok daha önce başladı.

Dikkat ediniz, aslında bir Kürt devletinin fiili kuruluşunu değil birilerinin içerden ve dışardan Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkmaya çalıştıkları bir süreci yaşıyoruz. Peki Kemalistler bu süreçte acı içinde isyan etmek dışında ne yapacaklar. Kemalist olmak biraz da şövalye olmak gibidir. Kazanma olasılığımız sifıra yakın da olsa hem içerdeki mandacılara hem dışarıdaki emperyalistlere karşı her bir Kemalist bulunduğu mevzide her yol ve yöntemle çarpışacaktır. Ne acı ki Kemalistlerin ilk önce de Atatürkçülük maskesi altında Kemalistleri bölmek için görevlendirilmiş emperyalist maşaları ve sözde laik Atatürkçü "imamlarla" savaşmaları gerekecek. Bir kez daha son noktada Türk Ulusunun ani bir refleksiyle ayağa kalkacağı inancını koruyarak vereceğiz bu mücadeleyi. Zaman, Türk ulusunun içinde bulunduğu teslimiyetçi paradigmadan kurtulup tüm dünyaya meydan okuma zamanıdır. Bu hiç de yapılamayacak bir iş değildir. IMF güdümünün tamamen dışında bir kalkınma stratejisi için koşullar olgunlaşmaya başlamıştır. Bozulan ticaret hadleri ile Türkiye'yi yoksullaştıran, emekçiyi ezen, sözde ihracata dönük büyüme yerine stratejik bazı alanlarda ihracata yönelmiş ama kendi 70 milyonluk ulusal pazarına dayanan ama ne yabancılara ne de artık mandacılıkları ayyuka çıkmış sözde ulusal işadamlarına halkını sömürmeyen, beşeri sermayeye, AR-GE'ye dayanan bir büyüme modelini hayata geçirmek; (burada ithâl ikameci bir modeli kastetmiyoruz) her alanda sayısal planlamaya dayanan, tarımı kendi ulusunu besleyebilmek açısından stratejik önemde gören, finansal ve parasal hareketleri yine teknolojiyi kullanarak denetleyen ancak insanların yaratıcılıklarının önünü de tıkamayan, denetleyen ve halk tarafından denetlenen bir **güdümlü ekonomi** kurmak mümkündür. İşte günümüzün Kemalist kadrolarının gündemi budur.

Çevremizde ortak kaygıları olan pek çok millet var. İran, Suriye bir sonraki adımda sıranın kendilerine geleceğini görüyorlar. (*umarız Kürtler de bölgede ikinci kez emperyalizme maşalık yapmanın kendilerine bir fayda sağlamayacağını ağır bir bedelle karşılaşmadan farkına varırlar*) Tek kutuplu dünya imparatorluğuna karşı Avrasya'da Rusya, Çin, Hindistan arasında yeni ittifakların temeli atılıyor. İşte, Kemalist Türkiye'nin yeri de bu ittifakların içindedir. Türkiye aynı anda hem ABD hem AB ile ilişkilerini yeniden düzenlemelidir. Öncelikle GB anlaşmasını yırtarak, üyelik sürecinden ayrılarak ve ABD ile ilişkilerimizi sadece NATO kapsamına indirgeyerek işe başlamalı, daha sonra AB ve ABD arasındaki çatışmadan da yaralanarak AB ile ekonomik ilişkilerini tamamen farklı düzeyde ve ulusal çıkarlarını koruyarak sürdürmelidir.

Yapılması gereken, hakim paradigmanın dışına çıkarak ve piyasa faşizminin etkisinde kalmadan yeni bir geleceği tasarlayabilmek ve Türk Ulusunu başka bir seçeneğin var olduğuna inandırabilmektir. Belki de Dünya, daha 100 yıl geçmeden Türklerin yeniden bir meydan okuması ile karşı karşıya gelmek üzeredir.